Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2021. gada 12. maijā*

Apelācija – Civildienests – Bijušais līgumdarbinieks – Sociālais nodrošinājums – Kopējā veselības apdrošināšanas sistēma (*JSIS*) – Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (PDNK) 95. pants – Dalības saglabāšana pēc pensionēšanās – Nosacījums par vairāk nekā triju gadu nodarbinātību – Pieteikums par pievienošanos *JSIS* pēc pensijas tiesību nodošanas – Pensijas izdienas gadu pielīdzināšana dienesta gadiem – Lūguma noraidīšana – Prasība atcelt tiesību aktu – Nelabvēlīgs akts – Vispārējās tiesas rīkojums, ar kuru konstatēta prasības nepieņemamība – Atcelšana

Lietā C-202/20 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2020. gada 12. maijā iesniedza

Claudio Necci, ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), ko sākotnēji pārstāvēja *S. Orlandi* un *T. Martin*, advokāti, vēlāk – *S. Orlandi*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *B. Mongin* un *T. S. Bohr*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *J. Van Pottelberge* un *I. Terwinghe*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Bauer* un *M. Alver*, pārstāvji,

personas, kuras iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs N. Vāls [*N. Wahl*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents) un L. S. Rossi [*L. S. Rossi*],

ģenerāladvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 25. marta rīkojumu *Necci*/Komisija (T-129/19, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2020:131), ar kuru tā noraidīja kā nepieņemamu viņa prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 270. pantam par Komisijas 2018. gada 18. aprīļa lēmumu, ar kuru netieši noraidīts viņa 2017. gada 18. decembrī iesniegtais pieteikums par pievienošanos Eiropas Kopienu iestāžu kopējai veselības apdrošināšanas sistēmai (*JSIS*) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības Civildienesta noteikumi

2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), kas grozīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) Nr. 1080/2010 (2010. gada 24. novembris) (OV 2010, L 311, 1. lpp.), 72. panta 1. punktā būtībā ir paredzēts, ka ierēdnis, viņa laulātais, ja viņš nevar saņemt tāda paša veida un apmēra pabalstus pēc citām tiesību aktu normām vai noteikumiem, tā bērni un citi apgādājamie ir apdrošināti slimības gadījumiem *JSIS* ietvaros. Atbilstoši Civildienesta noteikumu 72. panta 2. punkta pirmajai daļai:

"Ierēdnim, kas Kopienu dienestā palicis līdz 63 gadiem vai kurš saņem invaliditātes pabalstu, pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanas ar dienestu ir tiesības saņemt 1. punktā noteiktos pabalstus. Iemaksu summu aprēķina, ņemot vērā pensijas vai pabalsta apmēru."

3 Civildienesta noteikumu 90. pants, kas grozīts ar Regulu Nr. 1080/2010, ir ietverts VII sadaļā "Apelācijas [Tiesiskās aizsardzības līdzekļi]" un ir formulēts šādi:

"1. Jebkura persona, uz kuru attiecas šie Civildienesta noteikumi, var iesniegt iecēlējinstitūcijai lūgumu, lai tā pieņem ar konkrēto personu saistītu lēmumu. Iecēlējinstitūcija par savu argumentētu lēmumu konkrētajai personai ziņo četru mēnešu laikā no lūguma iesniegšanas dienas. Ja minētajā termiņā atbilde uz lūgumu nav saņemta, tas uzskatāms par netiešu lēmumu par lūguma noraidīšanu, par ko var iesniegt sūdzību saskaņā ar 2. punktu.

2. Ikviena persona, uz kuru attiecas šie Civildienesta noteikumi, var iesniegt iecēlējinstitūcijai sūdzību par jebkuru aktu, kurā ietverta sūdzība pret konkrēto personu, gadījumos, kad minētā iestāde ir pieņēmusi lēmumu, vai tā nav veikusi kādu pasākumu, ko nosaka Civildienesta noteikumi. Sūdzība ir jāiesniedz trīs mēnešu laikā. [..]

[..]"

4 Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. panta, kas grozīts ar Padomes 2004. gada 22. marta Regulu (EK, Euratom) Nr. 723/2004 (OV 2004, L 124, 1. lpp.), 2. punktā bija noteikts:

"Ierēdnis, kurš uzsāk dienestu Kopienās pēc:

– darba valsts pārvaldē, valsts vai starptautiskā organizācijā,

vai

– darbības nodarbinātas vai pašnodarbinātas personas statusā

ir tiesīgs pēc štata ierēdņa statusa iegūšanas, bet pirms tiesību iegūšanas, saņemt izdienas pensiju Civildienesta noteikumu 77. panta nozīmē, iemaksāt Kopienām izdienas pensijas tiesību, kas iegūtas, pamatojoties uz šādu darbu vai statusu, kapitāla vērtību, kas atjaunināta līdz faktiskajam pārskaitījuma [nodošanas] datumam.

Tādā gadījumā iestāde, kurā ierēdnis strādā, ņemot vērā ierēdņa pamatalgu, vecumu un maiņas kursu pieteikuma par pārskaitījumu [nodošanu] iesniegšanas datumā, ar vispārīgo izpildes noteikumu palīdzību nosaka dienesta gadu skaitu, kas dod tiesības uz pensiju, un kurus viņam ieskaita Kopienas pensiju programmā par iepriekšējo dienesta laiku, pamatojoties uz pārskaitīto [nodoto] kapitālu, atņemot summu, kas atbilst kapitāla vērtības pieaugumam laikā no pieteikuma par pārskaitījumu [nodošanu] iesniegšanas datuma līdz faktiskajam pārskaitījuma [nodošanas] datumam.

[..]"

Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība

5 Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības, kas grozīta ar Regulu Nr. 1080/2010 (turpmāk tekstā – "PDNK"), 95. pantā ir noteikts:

"[..] Civildienesta noteikumu 72. panta 2. punktu un 2.a punktu nepiemēro līgumdarbiniekam, kurš ir strādājis [Savienības] dienestā līdz 63 gadu vecumam, ja vien viņš kā līgumdarbinieks nav strādājis vairāk kā trīs gadus."

Tiesvedības priekšvēsture

6 Vispārējā tiesa tiesvedības priekšvēsturi ir rezumējusi šajos pārsūdzētā rīkojuma punktos:

"1 Prasītājs *Claudio Necci* no 2009. gada 1. jūlija līdz 2011. gada 30. jūnijam pildīja savus pienākumus Eiropas Komisijā kā līgumdarbinieks.

2 2010. gada 27. oktobrī prasītājs lūdza nodot [..] pensijas tiesības, ko viņš bija ieguvis dienesta laikā Itālijas administrācijā, uz Eiropas Savienības iestāžu pensiju shēmu (turpmāk tekstā – "ESPS"), piemērojot Civildienesta noteikumu VIII pielikuma[, kas grozīts ar Regulu Nr. 723/2004,] 11. panta 2. punktu.

3 2011. gada 1. jūlijā prasītājs pārtrauca darbu Komisijā un pensionējās 64 gadu vecumā.

4 Ar 2011. gada 18. jūlija lēmumu Komisija noteica prasītāja tiesības uz pensiju. Tā arī pārtrauca viņa dalību [*JSIS*], pamatojoties uz [PDNK] 95. pantu, kurā ir noteikts, ka līgumdarbiniekam, kurš līdz pensijas vecumam ir palicis Savienības dienestā, *JSIS* priekšrocību saglabāšana ir pakārtota nosacījumam par līgumdarbinieka nodarbinātības ilgumu, kas pārsniedz trīs gadus. 2011. gada 18. jūlija lēmums netika apstrīdēts.

5 2014. gada 12. februārī Itālijas pensiju fonds informēja Komisiju, ka kapitāla summa, kas atspoguļo prasītāja pensijas tiesības pieteikuma [pensijas tiesību nodošanas] dienā, bija 383 570,92 EUR.

6 Ar 2014. gada 18. marta elektroniskā pasta vēstuli Komisijas dienesti nosūtīja prasītājam informatīvu paziņojumu par viņa iemaksu gadu pagaidu aprēķinu, lūdzot viņam pieņemt lēmumu par pensijas tiesību nodošanu. Šajā dokumentā, kurā bija atsauce uz PDNK 95. pantu, bija atgādināts nosacījums, saskaņā ar kuru ir nepieciešami trīs faktiski nostrādātie gadi Savienības iestādēs, lai šajās iestādēs saņemtu apdrošināšanu pret slimību risku, un vērsa prasītāja uzmanību uz sekām, kādas varētu būt [viņa pensijas tiesību nodošanai].

7 2014. gada 11. aprīlī prasītājs nosūtīja elektroniskā pasta vēstuli Atalgojuma un individuālo tiesību birojam (*PMO*), kurā viņš lūdza pagarināt termiņu lēmuma pieņemšanai par [pensijas tiesību nodošanu]. Viņš piebilda: "Es zinu, ka zaudēšu Itālijas veselības apdrošināšanu un ka man nebūs Komisijas *JSIS* apdrošināšanas seguma. Es vēlētos lūgt vairāk informācijas par privāto segumu." Viņam tika piešķirts termiņa pagarinājums līdz 2014. gada 5. maijam.

8 2014. gada 6. maijā prasītājs pieņēma pagaidu piedāvājumu [pensijas tiesību nodošanai], un tādēļ viņam tika atzīti papildu izdienas gadi, kas ir jāņem vērā ESPS, – 16 gadi, 9 mēneši un 17 dienas.

[..]

11 2017. gada 14. augustā Itālijas pensiju fonds izmaksāja ESPS prasītāja valsts pensijas tiesības 387 768,73 EUR apmērā.

12 2017. gada 19. septembrī Komisija pieņēma pirmo lēmumu par iemaksas gadu aprēķinu, un tā rezultātā prasītājam tika atzīts papildu iemaksu ilgums ESPS – 14 gadi un 9 dienas. Pēc prasītāja 2017. gada 18. decembrī iesniegtās sūdzības, kas tika pieņemta 2018. gada 14. martā, šis papildinājums tika palielināts līdz 16 gadiem, 9 mēnešiem un 17 dienām.

13 2017. gada 18. decembrī pēc viņa pensijas tiesību nodošanas prasītājs *PMO* iesniedza pieteikumu par pievienošanos *JSIS*.

14 Šis lūgums tika netieši noraidīts 2018. gada 18. aprīlī [šis netiešais atteikums ir apstrīdētais lēmums] saskaņā ar Civildienesta noteikumu[, kas grozīti ar Regulu Nr. 1080/2010,] 90. panta 1. punktu.

15 2018. gada 18. jūlijā prasītājs iesniedza sūdzību par [apstrīdēto lēmumu] saskaņā ar Civildienesta noteikumu[, kas grozīti ar Regulu Nr. 1080/2010,] 90. panta 2. punktu.

16 Ar 2018. gada 19. novembra lēmumu šī sūdzība tika noraidīta. Šis lēmums ir pamatots ar to, ka sūdzība bija nepieņemama, jo tā bija jāiesniedz par 2011. gada 18. jūlija lēmumu, ar kuru tika noteiktas prasītāja tiesības uz pensiju un kurā bija norādīts, ka viņš nav apdrošināts *JSIS* sistēmā."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

7 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 25. februārī, apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Šī prasība bija balstīta uz diviem pamatiem, pirmkārt, par PDNK 95. panta pārkāpumu un, otrkārt – pakārtoti, par šīs tiesību normas prettiesiskumu saistībā ar LESD 45. pantu.

8 Savai aizstāvībai Komisija norādīja, ka prasība ir nepieņemama, jo pirms tās tika iesniegta tāda pati sūdzība. Tā uzskata, ka sūdzība bija nepieņemama, jo tā bija jāiesniedz par 2011. gada 18. jūlija lēmumu, ar kuru tika noteiktas prasītāja tiesības uz pensiju un kurā bija norādīts, ka viņš netiks apdrošināts *JSIS* sistēmā (turpmāk tekstā – "2011. gada 18. jūlija lēmums"). Šī iestāde pakārtoti lūdza noraidīt prasītāja izvirzītos pamatus.

9 Vispārējā tiesa ar pārsūdzēto rīkojumu atzina prasību par nepieņemamu. Vispirms tā uzskatīja, ka 2011. gada 18. jūlija lēmums ir galīgs nelabvēlīgs akts, jo prasītājs nav iesniedzis sūdzību. Atgādinot, ka darbinieks, kurš nav cēlis prasību par viņam nelabvēlīgu aktu, ar vēlāk iesniegtu pieteikumu nevar labot šo trūkumu, ja vien viņa situācijas pārskatīšanu nevar pamatot ar jaunu un būtisku faktu, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka prasītāja tiesību uz pensiju nodošana nav šāds fakts, it īpaši tāpēc, ka šī nodošana negroza prasītāja situāciju attiecībā uz viņa pievienošanos *JSIS*. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka prasītājs ar 2017. gada 17. decembra pieteikumu par pievienošanos *JSIS* nevarēja atjaunot savas tiesības celt prasību par 2011. gada 18. jūlija lēmumu.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

10 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

11 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

12 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais ir par strīda priekšmeta sagrozīšanu, otrais – par tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu un trešais – par tāda principa pārkāpumu, ka piemērojami ir tikai vienas sistēmas tiesību akti.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

13 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda uz strīda priekšmeta sagrozīšanu, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 45. punktā esot uzskatījusi, ka viņam nelabvēlīgais akts ir 2011. gada 18. jūlija lēmums. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka viņš neapstrīd šo lēmumu un ka viņam neesot bijusi interese celt prasību par šo lēmumu, jo Komisija tajā pamatoti esot konstatējusi, ka saskaņā ar PDNK 95. pantu viņš vairs nevarēja būt apdrošināts *JSIS* sistēmā, sākot no viņa pensionēšanās brīža, jo viņš bija pildījis līgumdarbinieka pienākumus mazāk nekā trīs gadus. Savukārt viņa prasība atcelt tiesību aktu attiecās uz apstrīdēto lēmumu, ar kuru Komisija atteicās apdrošināt viņu *JSIS* sistēmā no 2017. gada 19. septembra, pamatojoties uz to, ka tiesības uz pensiju, kas tika nodotas no Itālijas uz ESPS, nevar tikt pielīdzinātas dienesta gadiem minētās tiesību normas izpratnē.

14 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka 2011. gada 18. jūlija lēmums un apstrīdētais lēmums ir balstīti uz atšķirīgiem iemesliem un tātad tiem nav viens un tas pats priekšmets, jo pirmais ir balstīts uz konstatējumu, saskaņā ar kuru prasītājs nav bijis nodarbināts Savienībā vairāk nekā trīs gadus, bet otrais – uz administrācijas atteikumu pielīdzināt aprēķinātās pensiju iemaksas dienesta gadiem PDNK 95. panta izpratnē.

15 Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš, protams, 2011. gada 18. jūlijā tika brīdināts par to, ka Komisija PDNK 95. pantu interpretēs tādējādi, ka ar to izslēdz pensijas iemaksu gadus, kas aprēķināti saistībā ar iespējamo pensijas tiesību nodošanu. Tomēr šis brīdinājums liecinot vienīgi par administrācijas nākotnes nodomu nepārskatīt apelācijas sūdzības iesniedzēja dalību *JSIS* viņa pensijas tiesību nodošanas gadījumā. Minēto brīdinājumu nevarot uzskatīt par apelācijas sūdzības iesniedzējam nelabvēlīgu, jo tas tieši un tūlītēji neietekmē viņa intereses pensionēšanās brīdī, būtiski mainot viņa tiesisko stāvokli.

16 Apelācijas sūdzības iesniedzējs piebilst, ka Vispārējās tiesas pārsūdzētā rīkojuma 46. un 52. punktā paustie apsvērumi par to, ka viņš, pilnībā apzinādamies lietas apstākļus, esot piekritis tiesību uz pensiju nodošanai, neietekmē prasības atcelt apstrīdēto lēmumu pieņemamību. Proti, viņš uzskata, ka viņš nevarēja apstrīdēt Komisijas atteikumu ņemt vērā pensijas iemaksu gadus, kamēr nav veikta šī nodošana.

17 Komisija apstrīd, ka būtu notikusi strīda priekšmeta sagrozīšana, un lūdz šo pamatu noraidīt. Atsaucoties uz pārsūdzētā rīkojuma 51. punktu, šī iestāde apgalvo, ka Itālijas pensijas tiesību faktiska nodošana nevarēja ietekmēt PDNK 95. panta piemērošanas nosacījumus, jo šī nodošana nav mainījusi to gadu skaitu, kuru laikā apelācijas sūdzības iesniedzējs bija nodarbināts Savienībā kā līgumdarbinieks šīs tiesību normas izpratnē. Proti, starp to un Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 11. pantu, kurš grozīts ar Regulu Nr. 723/2004, nav nekādas saiknes, kas ļautu palielināt pensijas iemaksu gadu skaitu, nododot valsts sistēmā veiktās iemaksas. Līdz ar to prasītājs esot kļūdaini sajaucis faktiski nostrādātos gadus Savienības dienestā un pensijas iemaksu gadu skaitu, kuri ir piešķirti minētās nodošanas dēļ.

18 Komisija uzskata, ka 2011. gada 18. jūlija lēmumam un apstrīdētajam lēmumam bijis atšķirīgs priekšmets, kā to esot atzinis pats apelācijas sūdzības iesniedzējs. Tā kā šis pēdējais lēmums attiecas uz nodoto pensijas iemaksu gadu skaitu, tas nevarot būt jauns, galīgi ar 2011. gada 18. jūlija lēmumu noteikts, fakts, lai novērtētu nodarbinātības gadu skaitu PDNK 95. panta izpratnē. Tā kā nodotie pensijas iemaksu gadi nevar mainīt dienesta gadu skaitu Savienībā, tie nevar būtiski mainīt apelācijas sūdzības iesniedzēja stāvokli salīdzinājumā ar situāciju, kurā tika pieņemts šis lēmums.

19 2011. gada 18. jūlija lēmums neesot "brīdinājums", kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, un tajā arī nav norādīts, ka lēmums par *JSIS* veselības apdrošināšanas izbeigšanu bijis tikai pagaidu lēmums. Gluži pretēji, tā esot konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs pensijas laikā nesaņems šo apdrošināšanas segumu un tas esot ticis nekavējoties piemērots.

Tiesas vērtējums

20 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi strīda priekšmetu, pārsūdzētajā rīkojumā uzskatīdama, ka apstrīdētais lēmums tikai apstiprina viņam nelabvēlīgo aktu, proti, 2011. gada 18. jūlija lēmumu, jo nepastāv nekādi jauni un būtiski fakti, kas pamatotu tā pārskatīšanu, lai gan šie lēmumi bija balstīti uz atšķirīgiem iemesliem un tātad tiem nebija viens un tas pats priekšmets.

21 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka akts tikai apstiprina iepriekšējo aktu, ja tajā nav nekādu jaunu elementu salīdzinājumā ar pēdējo minēto. Attiecībā uz lūgumu pārskatīt iepriekšēju lēmumu, kurš kļuvis galīgs, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka tas vien, ka pastāv jauni būtiski fakti, var attaisnot šāda lūguma iesniegšanu (spriedums, 2018. gada 15. novembris, Igaunija/Komisija, C-334/17 P, nav publicēts, EU:C:2018:914, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Taču šajā gadījumā ir jākonstatē, kā to atzīst pati Komisija, ka 2011. gada 18. jūlija lēmumam un apstrīdētajam lēmumam ir atšķirīgi mērķi. Līdz ar to otro nevar uzskatīt par tādu, kas tikai apstiprina pirmo.

23 Proti, pirmkārt, ar 2011. gada 18. jūlija lēmumu prasītāja dalība *JSIS* tika izbeigta no 2011. gada 1. jūlija, kas ir viņa pensionēšanās datums, piemērojot PDNK 95. pantu, saskaņā ar kuru šāda līgumdarbinieka piesaiste pēc viņa dienesta attiecību izbeigšanas ir atkarīga no tā, vai viņš ir bijis nodarbināts Savienības dienestā ilgāk nekā trīs gadus. Otrkārt, ar apstrīdēto lēmumu tika noraidīts prasītāja lūgums tikt apdrošinātam *JSIS* sistēmā no 2017. gada 19. septembra pēc viņa Itālijas pensijas tiesību nodošanas, jo aprēķinātie pensijas iemaksu gadi nevar tikt pielīdzināti dienesta gadiem minētās tiesību normas izpratnē.

24 No tā izriet, ka pieteikums par pievienošanos *JSIS*, kas pamatots ar minēto pensijas tiesību nodošanu, ir jauns elements šī sprieduma 21. punktā minētās judikatūras izpratnē salīdzinājumā ar 2011. gada 18. jūlija lēmumu.

25 Šajā ziņā nevar uzskatīt, ka šī lēmuma mērķis bija atteikums aprēķināto prasītāja pensijas iemaksu gadu skaitu pielīdzināt dienesta gadiem PDNK 95. panta piemērošanas nolūkā. Proti, prasītājs ne tikai nebija iesniedzis šādu pieteikumu pirms minētā lēmuma pieņemšanas, bet viņam tas arī neesot bijis jādara, jo, lai gan viņš bija lūdzis nodot Itālijas pensijas tiesības 2010. gadā, nodošana tika veikta tikai 2017. gadā.

26 Tādējādi šāds atteikums esot attiecies uz nākotnes un hipotētisku situāciju, līdz ar to prasītājam neesot bijis tiesību celt prasību par šo atteikumu, tāpēc ka nav bijusi interese celt prasību, un šādai interesei ir jābūt tādai, kura ir radusies un pastāv prasības celšanas stadijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 23. novembris, *Bionorica* un *Diapharm*/Komisija, C-596/15 P un C-597/15 P, EU:C:2017:886, 83. un 84. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

27 Turklāt pārsūdzētā rīkojuma 51. punktā ietvertais Vispārējās tiesas konstatējums, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja Itālijas pensijas tiesību nodošana ESPS nemaina viņa tiesisko stāvokli attiecībā uz viņa dalību *JSIS*, tāpat kā Komisijas apgalvojums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs kļūdaini ir sajaucis Savienības dienestā faktiski nostrādāto gadu skaitu un pensijas iemaksas gadu skaitu, nevar atspēkot apstrīdētā lēmuma priekšmetu, bet tas ir par šī lēmuma pamatotību.

28 No iepriekš minētā izriet – nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nelabvēlīgais akts ir 2011. gada 18. jūlija lēmums un ka viņa prasība atcelt apstrīdēto lēmumu šajā ziņā ir nepieņemama, Vispārējā tiesa pārsūdzētajā rīkojumā ir sagrozījusi šīs prasības priekšmetu.

29 Šādos apstākļos pirmais pamats ir jāapmierina un līdz ar to pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ, neizskatot otro un trešo pamatu.

Par pārsūdzētā rīkojuma atcelšanas sekām

30 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu, tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

31 Šajā gadījumā, tā kā Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību ir noraidījusi kā nepieņemamu un līdz ar to nav izskatījusi viņa prasības pamatojumam izvirzītos pamatus, Tiesa uzskata, ka strīds nav izskatāmā stāvoklī. Tādēļ lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

32 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 25. marta rīkojumu *Necci*/Komisija (T-129/19, nav publicēts, EU:T:2020:131).

2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.

3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]